

РЕШЕНИЕ

№ 5657

гр. София, 08.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в публично заседание на 16.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **2787** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката /ЗЕ/.

Образувано е въз основа на Решение № 2964/05.03.2021 г., постановено по адм. д. № 10291/2020 г. по описа на Върховния административен съд, Трето отделение, с което е отменено Решение № 3668/08.07.2020 г., постановено по адм. д. № 996/2020 г. по описа на Административен съд София-град, 63 състав, с което е отхвърлена жалбата на Д. В. Т. от [населено място], срещу Решение № Ж-695/11.12.2019 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което е прекратено административното производство, образувано по жалба вх. № Е-11Д-00-40/22.10.2019 г., подадена от Д. Т. срещу [фирма].

В първоначалната си жалба Д. Т. поддържа становище за незаконосъобразност и неправилност на постановеното от КЕВР решение, като иска неговата отмяна. Претендира разности.

В настоящото съдебно производство жалбоподателят не се явява и не се представлява в съдебно заседание.

Ответникът – Комисия за енергийно и водно регулиране, представляван от юрк. Б., излага становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Поддържа изложеното становище по адм. д. № 996/2020 г. и изложените в него аргументи. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна [фирма] не се представлява и не излага становище по

жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

В жалбата си до КЕВР Д. Т. твърди, че е собственик на апартамент в [населено място], курортен комплекс „Е.“. Посочено е, че сградата е присъединена към мрежата на [фирма] и има разрешение за ползване от 2007 г., но няма индивидуални партиди за измерване на електрическа енергия. Сочи се, че жалбоподателят е отправял редица запитвания до дружеството за възможността да бъдат открити индивидуални партиди в комплекса, на които получавал формален отговор, че дружеството е в процес на изкупуване на съоръженията на „Е.“, намиращи се в поземления имот. За тези действия не бил представен срок.

В свое становище, изложено в писмо от 06.11.2019 г. [фирма] посочило, че комплекс „Е.“ е присъединен към електроразпределителната мрежа като един обект съгласно Договор за присъединяване № 666/19.04.2016 г. Измерването на консумираната електрическа енергия за целия комплекс се извършва с едно средство за търговско измерване, на ниво средно напрежение. Всички електрически съоръжения в комплекса, които са разположени след границата на присъединяване, са собственост на фирмата инвеститор [фирма].

На 27.09.2018 г. чрез пълномощника си жалбоподателят Т. е подал заявление за проучване на условията и начина на присъединяване на обект с адрес [населено място], общ. Н., [улица] – курортен апартаментен комплекс „Е.“, бл. А, ап. К301. За извършване на услугата се дължала цена по ценоразписа за услуги на [фирма]. На 03.10.2018 г. е била издадена клиентска фактура № [ЕГН], по която не било извършено плащане, поради което процедурата е била прекратена.

На 11.03.2019 г. по електронната поща е било постъпило повторно запитване от страна на жалбоподателя, относно възможността за откриване на индивидуална измервателна точка за посочения обект. На 19.03.2019 г. е изпратен отговор на запитването, с която е била предоставена пояснителна информация за необходимите условия, при които би било възможно обособяването на индивидуална измервателна точка в обекта. Жалбоподателят е бил информиран, за стартирала процедура за изкупуване на енергийни съоръжения, собственост на фирмата инвеститор [фирма].

С Решение № Ж-695/11.12.2019 г. Комисията за енергийно и водно регулиране е приела подадената от Д. Т. жалба за неоснователна и е прекратила административното производство. Основният аргумент на комисията, с който жалбата е приета за неоснователна е, че решението на Общото събрание на етажната собственост по чл. 17, ал. 2, т. 1 от ЗУЕС за откриване на индивидуални измервателни точки за всички апартаменти в сградата е задължителен реквизит за процедурата по присъединяване на отделни обекти като самостоятелни такива. Посочено е, че без това решение Е. не може да извърши необходимите действия, тъй като се касае промяна в собствеността на вътрешните инсталации на комплекса, учредяване на сервитути и др.

Решението е връчено на пълномощника на жалбоподателя на 06.01.2020 г., видно от приложеното на л.10 известие за доставяне.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

Разгледана по същество, тя е ОСНОВАТЕЛНА.

Подадената от Т. жалба следва да се определи като такава по чл. 142, ал.1, т.2 от Наредба № 3/21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, а именно подадена от клиент /аргумент от §1, т. 2а от ДР на ЗЕ/ срещу доставчици на енергия и природен газ, включително крайни снабдители, свързани с изпълнението на задълженията им по ЗЕ.

Съгласно изискванията на чл. 143, ал.3 от Наредба № 3/21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, жалбата се подава до Комисията чрез съответното енергийно предприятие или В и К оператор, които са длъжни да извършат проверка по нея и да я изпратят в Комисията, заедно със становището си. По реда на ал.4 от същата разпоредба, в случаите, когато жалбата не е подадена чрез съответното енергийно предприятие или В и К оператор, Комисията изпраща подадената жалба на енергийното предприятие или В и К оператора, като изисква извършването на проверка и изпращане в комисията на жалбата, заедно със становището на дружеството, както и цялата преписка по жалбата в 7-дневен срок от получаване на жалбата.

Съгласно чл. 143, ал.6 от Наредба № 3/21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, Комисията разглежда жалбата, ако към нея е приложено становището на енергийното предприятие или В и К оператора, ведно с цялата преписка по жалбата. В разглеждания случай жалбата на Д. Т. е подадена направо в КЕВР /л.32-33/, което е наложило комисията да изпълни задължението си по чл. 143, ал.3 от Наредба № 3/21.03.2013 г. – писмо изх. № Е-11Д-00-40/25.10.2019 г. /л. 31/.

Съдът намира, че жалбата е подадена до компетентен орган, в чиято материална компетентност е включено правомощието да се произнесе по подадената до него жалба, съгласно чл. 22, ал.1, т.2 от ЗЕ във връзка с чл. 22, ал.4 ЗЕ.

В двумесечен срок от подаване на жалба по ал.1, т.2, Комисията може да съдейства за доброволно уреждане на спора. Срокът може да бъде продължен с още два месеца, ако естеството на спора налага събиране на допълнителни данни и информация от комисията - ал.3. Когато не е постигнато доброволно уреждане на спора или при отказ на страна от доброволно уреждане, комисията взема решение по жалбата в срок от два месеца след получаването ѝ. Този срок може да бъде удължен с още два месеца, ако естеството на спора налага събиране на допълнителни данни и информация от комисията. Със съгласие на жалбоподателя, удълженият срок може да бъде продължен с още два месеца - чл. 22, ал.4 ЗЕ.

Според ал.7 на чл.22 от ЗЕ, редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на споровете се уреждат в наредбата по чл. 60 - Наредба № 3 от 21 март 2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, обн. ДВ, бр.33 от 5 април 2013 г., съгласно чиито разпоредби КЕВР може да започне процедура по споразумяване на страните. Тази фаза от производството обаче не е задължителна, а се реализира по преценка на комисията, предвид диспозитивния характер на регулиращите я правни норми. Във всички случаи, обаче, КЕВР следва да се произнесе с решение, след като извърши проверка на изложените в нея обстоятелства и след като събере всички необходими доказателства за изясняване на случая - чл. 144, ал.1 от Наредба № 3/21.03.2013 г. След събирането на доказателствата и след извършването на проверката следва да се състави доклад и проект за решение, в които се отразяват обстоятелствата по жалбата, становището на проверяваното лице, събраните по административната преписка доказателства, правните и фактическите

констатации по жалбата /чл. 145, ал.1 от Наредбата/. Докладът и проектът за решение, заедно с жалбата и преписката по нея, се представят на председателя на комисията, който с резолюция определя внасянето им за разглеждане на жалбата и решаването ѝ от комисията в закрито заседание - чл. 145, ал.2 от Наредбата.

Когато в резултат на проверката по жалбата и събраните в хода на административното производство доказателства Комисията установи, че жалбата е неоснователна, тя с решение прекратява преписката - чл. 147, ал.1 от Наредба № 3/21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката.

В конкретния случай жалбоподателят е сезирал КЕВР с жалба, по повод на която е проведена процедура и с решение преписката е прекратена поради нейната неоснователност, а не поради нейната недопустимост, с оглед на което и настоящият състав я разглежда по реда на чл.145 и сл. от АПК, а не по чл. 197 от АПК.

Това решение е незаконосъобразно.

От доказателствата по делото се установява, че [фирма] и [фирма] са сключили договор за присъединяване № 666/19.04.2006 г. за обект „Жилищни сгради за сезонно обитаване“, намиращи се в урегулиран поземлен имот XIV-467, 468 и 480, кв. 22, [населено място], общ. Н., обл. Б.. В описания имот били изградени жилищни сгради „Е. А“, „Б.“, „Ш.“, „И.“ и „М.“, които имат характер на сгради в режим на етажна собственост и в които, според данни в Имотния регистър, множество самостоятелни обекти са били продадени на различни физически лица.

Към момента на сключване на договора за присъединяване [фирма] е бил единственият небитов клиент, който се захранвал от електрически уредби средно напрежение, поради което и наличните в имот с идентификатор 61056.502.569 по ККР на [населено място] трафопостове, подземни електропроводи средно и ниско напрежение, електромерни табла са изградени от страна на дружеството инвеститор. В Писмо изх. № 79078271/18 г. /л. 27/, е посочено, че видно от информация в ТР [фирма] е внесло като непарична вноска в капитала на [фирма] 172 недвижими имота, имащи характер на самостоятелни обекти в сгради в режим на етажна собственост, имот с идентификатор 61056.502.569 по ККР на [населено място] и трафопостове с инвентарни №№ 2100,2101 и 2102. Посочено е, че към момента [фирма] нямало право да бъде собственик на изградените енергийни обекти, доколкото с тях се захранват множество трети лица, поради което същите следва да бъдат част от електроразпределителната мрежа, собственост на ЕР Юг. Посочено е, че с цел изпълнение на изискванията на чл. 117, ал. 5 ЗЕ и откриване на отделни измервателни точки за самостоятелните обекти, за ЕР Юг е възникнало задължение да придобие от [фирма] изградените енергийни обекти. В тази връзка е посочено в едномесечен срок да бъдат представени: Разрешение за ползване за изградените в имот с идентификатор 61056.502.569 по ККР на [населено място] жилищни сгради; разрешение за ползване на изградените в имот с посочения идентификатор енергийни обекти, в т.ч. трансформаторни постове, подземни електропроводи средно напрежение, електромерни табла; документи, удостоверяващи стойността на изградените енергийни обекти – фактури, количествено-стойностни сметки, амортизационни планове и пр., както и актуална извадка за същите от счетоводния баланс на [фирма]. В писмото е посочено, че при нежелание от страна на собственика за продажба на изградените енергийни обекти, захранващи жилищните сгради, ЕР Юг ще пристъпи към принудителния ред по чл. 63, ал. 1 ЗЕ, а именно отделяне на изградените трафопостове в самостоятелен поземлен имот и

отчуждаването им в полза на държавата по реда на ЗДС.

В отговор на посоченото по-горе писмо от [фирма] е постъпило възражение с вх. № 23019/19.11.2018 г. /л. 38/, с което по същество е отказано прехвърлянето на собствеността чрез изкупуването им.

Съгласно чл. 63, ал. 1 ЗЕ при отказ или при невъзможност за изпълнение на действията по чл. 62, ал. 4, която се дължи на причини, непреодолими от лицето по чл. 62, ал. 1, имотът се отчуждава в полза на държавата. За отказ се смята изричният отказ, както и неприемането на предложението или непостигането на съгласие в срока по чл. 62, ал. 6. Според ал. 2 отчуждаването по ал. 1 се извършва при условията и по реда на Закона за държавната собственост. В приложим се явява § 4, ал. 1 от ПЗР на ЗЕ, според който енергийните обекти и съоръжения, представляващи елементи от съответната преносна или разпределителна мрежа, които към момента на влизането в сила на този закон трябва да бъдат собственост на лицензираните енергийни предприятия, но са собственост на трети лица, се изкупуват от преносното или от съответното разпределително предприятие в зависимост от принадлежността на обекта към мрежите в 12-годишен срок от влизането в сила на този закон. Според ал. 3 обектите по ал. 1 се изкупуват по пазарната им стойност. В случай че страните не постигнат споразумение за стойността им, те възлагат извършването на оценка на обектите от независим лицензиран оценител. Определена от оценителя стойност на обекта е цената на сделката за изкупуване. При непостигане на съгласие за определяне на оценител в 60-дневен срок от получаване на покана за това от другата страна енергийното предприятие и/или собственикът на обектите имат право да отправят искане до председателя на комисията за определяне на независим оценител. Определеният по този ред оценител е задължителен за страните. Разходите по оценката се поделят поравно между страните. На следващо място, съгласно ал. 4 енергийните предприятия и собствениците по ал. 1 не могат необосновано да отказват да изкупят или съответно да продадат енергийните обекти, а в случай че сделката по изкупуване не е осъществена или няма обосноваан отказ по ал. 4, енергийното предприятие в срок три месеца след покана от страна на собствениците по ал. 1 е длъжно да плаща наем по методика, определена от комисията, в зависимост от типа и мощността на съоръжението (ал.4). Според ал. 5 задължението на енергийните предприятия да изкупят енергийните обекти по ал. 1 отпада, когато в предвидените за изкупуване срокове изградят собствени съоръжения в замяна на съществуващите. Според ал. 6 при необосноваан отказ за продажба на енергийни обекти и съоръжения - елемент от преносната система и/или от разпределителните мрежи, от страна на техните собственици тези обекти и съоръжения заедно с прилежащите им терени се отчуждават по реда на чл. 63.

В конкретния случай КЕВР не е изследвала на какъв етап е процедурата по закупуване на енергийните съоръжения.

КЕВР не е извършила проверка дали електрическите уреди и съоръжения, които е следвало да бъдат изградени по силата на договора за присъединяване от 2006 г., сключен между ЕР Юг и [фирма] действително са изградени. След тази проверка и при констатация, че те са изградени, а това е така, доколкото не се спори между страните, че са, и доколкото сградата е въведена в експлоатация, КЕВР е следвало да изиска информация от [фирма] относно причините, поради които не се прехвърлят присъединителните съоръжения и сервитутни права и ако констатира липсата на съгласие за това е следвало да упражни правомощията си по чл. 117, ал. 8, изр.

последно от ЗЕ.

Неправилно КЕВР е отхвърлила претенциите на жалбоподателя с аргумент, че не е представен протокол от Общото събрание на собствениците на самостоятелни обекти в комплекса, от който да е видно, че е взето решение за разкриване на индивидуални партиди. Съобразно разпоредбата на чл. 17, ал. 2, т. 6 ЗУЕС присъединяване на сградата към топлопреносната, водоснабдителната, електроснабдителната и газоснабдителната мрежа и за прекратяване на топлоснабдяването и газоснабдяването в етажната собственост - с мнозинство повече от 50 на сто идеални части от общите части. Тази разпоредба касае сгради, които не са присъединени, каквато настоящата безспорно не е. Напротив, сградата е присъединена и не е необходимо решение на ОС на собствениците. Разпоредбата, на която се е позовала КЕВР е неотнормирана към процесния случай.

Съгласно разпоредбата на чл. 117, ал. 1 от ЗЕ операторът на електроразпределителната мрежа е длъжен да присъедини всеки обект на клиент на електрическа енергия, който отговаря на предвидените в закона изисквания. В случая операторът на електроразпределителната мрежа за съответната територия е сезиран с искане на собственик на индивидуален обект, за откриване на индивидуална партида. Фактически, съгл. твърденията на Електроразпределение Юг, изложени в приложените становища, изпълнението на вмененото задължение на лицензианта е пречатвано от бездействието на страната по договора от 2006 г., което КЕВР не е проучила на какво се дължи – дали на липса на изградени съоръжения, или поради липса на проявена активност да се прехвърлят същите на електроразпределителното дружество. По този начин, обаче, се пречатват правата на индивидуалните собственици по чл. 117, ал. 1 от ЗЕ . в т.см. Решение № 9384 от 4.07.2014 г. на ВАС по адм. д. № 10710/2013 г., IV о., Решение № 14592 от 4.12.2014 г. на ВАС по адм. д. № 12176/2014 г. В същия смисъл е и Решение № 4814/24.04.2020, постановено по дело № 11835/2019. На ВАС, III отделение, където е посочено, че „спорът относно собствеността на съоръженията за присъединяване, ако въобще е налице такъв, при положение, че сградата е електроснабдена, следва да бъде разрешен при приложението на разпоредбата на чл. 117, ал. 8 ЗЕ, съгласно който собствениците на електрически уредби и съоръжения при техническа възможност и свободен капацитет предоставят ползването им на оператора на електропреносната мрежа, съответно на оператора на електроразпределителна мрежа, за целите на преобразуването и преноса на електрическа енергия до други клиенти. Ползването се предоставя след сключване на договор по цена, определена по методика, одобрена от комисията, като при непостигане на съгласие комисията разпорежда предоставянето на ползването и заплащането на цена, определена от комисията по методиката.“

По гореизложените съображения съдът намира, че КЕВР е постановила незаконосъобразно решение, което следва да бъде отменено, а с оглед характера на спора – преписката трябва да бъде върната на КЕВР за постановяване на решение в съответствие с гореизложените мотиви.

На жалбоподателя следва да се присъдят сторените по делото разноски в размер на 710 лв., от които 700 лв. за адвокатско възнаграждение по Договор за правна помощ № 12955/03.06.2020 г. и 10 лв. държавна такса.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София –град, III отделение, 2-ри състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. В. Т. от [населено място], Решение № Ж-695/11.12.2019 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което е прекратено административното производство, образувано по жалба вх. № Е-11Д-00-40/22.10.2019 г., подадена от Д. Т. срещу [фирма]. ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати по сметка на Д. В. Т. сума в размер на 710 лв., представляваща сторени по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 –дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: